

Východ z labyrintu stínů

Pryč jsou ty doby, kdy naučené bludy
nutily mne cedit slova skrze zuby.
Už nevrátí se časy, kdy vypouštěl jsem z pusy
slova a věty, z nichž rostly hluché klasy.
Já vytrhl se z trosk falešného chrámu
předsudků a lží, uhnížděných v rozumu.
A jako pták Fénix vylétl jsem z popela
falešných přání, v nichž má duše vězela!

Býval jsem ochotným konzumentem
požitků, byla-li dobrá cena,
však nebyla to činnost Bohem chtěná.
A také „dobře“ informovaným člověkem,
který ze všech koutů světa informace hltá.
Přitom jsem však neměl ani tucha
jak uspávám svého churavého ducha!
Média chrlí zkreslené, bezútěšné zprávy.
Stál jsem jako kůl uprostřed té vřavy,
a mysl svou vsadil do šatlavy!

Sledováním úpadku lidí a civilizace
jsem otupoval svůj smysl pro krásu.
Díval se, jak pod vlivem globalizace
slévají se národy v beztvárovou masu,
v níž nešvar plodí nešvar a lež střídá svár.
Že život v marasmu mám brát jako dar?
Ty zkažený, nelaskavý světe!
Oběti zločinů volají po odplatě!
Dnes věřit někomu, aby se člověk bál!

Přepínám televizi na romantický seriál
a vžívám se do citů lidí, jenž jsou cizí.
Z oka mi padá kapička slzy.
Musím už jít spát, zítra vstávám brzy.
V domově nasáklém cizorodým éterem,
těžko se žije mým dětem.
Jejich duše hřejivý úsměv táty nezachytí.
Kamarádi se z lidmi ze sociálních sítí.
S virtuálními přáteli, od nichž dětská srdíčka
nedostanou pohlázení na líčka.

Nejmladší syn se krčí a nemá si s kým hrát.
Jak rád by! Však, chybí mu kamarád.

Pak přišly časy, o nichž zde nechci mluvit.
Šlo to se mnou kopce, není se čím chlubit.
Přišel jsem o práci, uhnal si těžkou nemoc,
opustil rodinu a zůstala mi bezmoc.
Milostivý Pán se slitoval a poslal pomoc,
moudrou léčitelku vědomější mne více.
Vhlédla do mé duše a poznala mé srdce.
V její zahradě kvetly překrásné růže.
Co řekla mi uvádím níže:

**„Bránou duše člověka jsou jeho smysly,
málokdo však na to pomyslí.
Čím krmíš své uši tím plníš svou duši!
Co proniká do ní, to ji také mění.
Děje se to pomalu, však jinak to není!
Dojmy ze zpráv a filmů, v nichž je násilí,
dostat ven z duše dá velké úsilí.
Vzájemné působení je i zde zákonem!
Však co může dovnitř, musí také ven!
Nevěř bludům, že podléhat máš svodům!
Nenaslouchej lžím, že pravá láska není!
Že spravedlnost není! A musíš mít jmění?
Rozdávej pravou lásku jako člověk ryzí
Pak všechny ty stíny tvé duše zmizí!“**

Jak řekla léčitelka tak snažím se
a v duši mé roste touha po krásě!
Cítím se krásně, když smím skládat básně!
V jazyce Jana Husa, v jazyce Jana Amose!
Mluvit a psát v jazyce krásném mateřském!
Žít v národě milovaném, Bohem povoláném!!
Jak jsem byl slepý, když zajímal mne hnůj!
Jazyku Český ! Národe můj!
Rozdám Ti svůj cit v básních svých!
Až zmizí všechny stíny, zůstane nám smích!
Zdravím paní Růži, z nebe seslanou paní
nádhernou ženu, co dává pozhnání!
Především však Tobě Pane, děkuji za vše,
co jsem směl prožít, co dotklo se mé duše!